

— Nu zijn we er! zei Cartouche, het paard inhoudend. Daar in die hut moet ge zijn, dokter.

Van Montfort stapte de hut binnen. Hij moest zich buigen in de lage deur-opening.

Enige ogenblikken duurde het eer hij goed om zich heen kon zien.

Dan schrok hij.

Op een ellendig bed lag een beeldschone vrouw... ja beeldschoon, al verwrong het lijden soms haar fijn gevormd gelaat.

— Dat is geen meisje van de heide, dacht Van Montfort. Die werd hier gebracht, om een schandaal in haar woonplaats te vermijden. Schandelijk, schandelijk, haar zo te behandelen! Wie mag die ruiters zijn! Hij is in elk geval een eerloze kerel! Zeker behoort deze lijderes tot een voornamen familie... hij ook waarschijnlijk, al spreekt hij onbehoorlijk. Voor de opspraak moet alles hier gebeuren in deze armoedige stulp. Dan kan mijnheer nog fier door zijn woonplaats gaan.

Van Montfort naderde de sponde en groette vriendelijk.

— Zijt gij de dokter? vroeg de vrouw.

— Ja. Hoe gaat het nu?

— O, ik ben zo ongelukkig, fluisterde ze. Dokter, wilt ge mij iets beloven?

— Ja... maar laat ik u eerst mijn zorgen toedienen. Wellicht kan ik u redden!

— Neen... en 't is beter dat ik sterf... dat ik het leven niet schenk aan een kindeke, dat in oneer geboren wordt en in oneer zal opgroeien.

— Uw verleider kan alles goed maken.

— 't Is erger dan ge denkt, dokter. Gij kent de man niet.

— Ik heb met hem gesproken.

— Maar ge kent zijn naam niet?

— Neen. Maar kom, laat ik u mijn zorgen toedienen.

Van Montfort naderde de sponde en groette vriendelijk.

— Eerst even spreken, dokter, straks is het misschien te laat. Ik zal kort zijn. Ik behoor hier niet thuis, ik ben van Antwerpen, waar mijn ouders nog wonen. Mijn vader woont bij de Onze-Lieve-Vrouwe kerk... O, ik smeed u, zoek hem op, als ik dood ben. Hij heet Lavière de Poil.. Burggraaf Lavière de Poil.

De geneesheer schrok.

Een adellijke jonkvrouw lag dus te sterven in deze ellendige hut.

— Mijn verleider kwam als beschaafd heer in onze woning. Om kort te gaan, hij verklaarde mij zijn liefde... helaas! ik luisterde. Ik was lichtzinnig... Om korter te zijn nog... ik bedroog mijn ouders... ik vluchtte met de man.

— En hij bracht u hier! zei Van Montfort op een toon van diepe verachting.

— Niet dadelijk... eerst reisden we... en toen ik niet meer naar huis kon... ja, toen bracht hij mij hier... want hier hoort hij thuis!

— Ja...

— Maar wie is hij dan?

— Cartouche!

De dokter kreeg een schok. Enige tijd was hij te ontsteld om één woord te uiten.

— Cartouche... gij zijt de vriendin van Cartouche! zei hij dan.

— Ja... o, ik schaam mij zo diep!

— Arm, arm meisje!

— Neen, beklaag me niet... veracht me!

— Neen, 'k beklaag u, arm kind!

— Ik verdien geen medelijden.

— Hij bedroog u.

— Ik bedroog mijn ouders, mijn goede ouders!

Zij brak in snikken los.

— Mijn goede ouders! herhaalde zij. O, dokter, ga naar Antwerpen... ik vraag veel, maar ik smeed u... aanhoor mij... ga naar Antwerpen... en zeg tot mijn ouders, wat ik geleden heb! Zeg, dat ik nu om vergiffenis smeed... O! dat ze mij vergeven, misschien is er dan nog rust hierboven voor mij!

— Arm, arm kind! herhaalde Van Montfort, tot tranen toe bewogen.

— Zult ge gaan, dokter!

— Ja, ik beloof het u stellig!

— O, ik dank u!

Vol deernis boog de dokter zich over de zieke.

DE BEIDE OVERSTEN.

Enige uren waren voorbijgegaan.

Van Montfort trad uit de hut en begaf zich naar de verblijfplaats van Cartouche.

Daar stond een wachter.

— Hola, wie zijt gij? vroeg deze.

— Dokter Van Montfort.

— Ha, de dokter, hernam de rover. Wel, hebben we een nieuw kapiteintje?

— Roep Cartouche!

— Neen, neen, ik mag hem niet storen.

THE GREAT BRITAIN
1850
HARELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955